

МАЙКА

Въ китни клони на липата,
въ скрито мѣсто срѣдъ листата,
малка птичка пѣстрокрила
чудно гнѣздице си свила.

И сега отъ тамъ надничатъ
смѣшни, голички главички —
рожбитѣ ѝ голокрили
жълти човчици разкрили.

Чакатъ майка си, горката,
да се върне отъ рѣката,
да имъ пустне по мушица
и по капчица водица.

Вечеръ подъ крила ги скрива
и ги кротичко приспива...
— Затворете си очички,
мои мънички душички;
скрийте ми се подъ крилетѣ,
спете да ми порастете!

Никнатъ ви сега крилца,
съ жълти, алени перца,
та следъ менъ да полетите,
надъ горитѣ и рѣкитѣ.

А на есень, щомъ узрѣятъ
гроздове и зажълтѣятъ,
ще си зобите зрънца.
Спете, милички деца!

Ст. Цанкова Стоянова